

แหวนหมั้น

บทที่ 33

“ไม่โกรธผมแล้วใช่ไหม...เอมมี”

ชลิตจับมือบาง ๆ ไว้ ขณะที่พารถแล่นไปข้างหน้าโดยไม่มีจุดหมาย เออมมีไม่ได้ร้องไห้แล้ว ทั้งยังรู้สึกโล่งใจที่ทุกอย่างไม่ได้เลวร้ายดังที่เธอคิด

แม้จะมีเสื้อผ้าของสมรักอยู่ในห้องของเขาก็ตาม.....!

“ผมพยายามจะพบคุณ แต่คุณหลบผมมาตลอด รู้ไหมว่าคุณทำให้ผมทรมานใจมาก”

“คุณคิดว่าฉันสบายใจดีสินะคะ” เธอย้อนถาม ยังคิดถึงสมรักอยู่ไม่คลาย

“ไม่ แต่คุณถนัดทรมานตัวเองอยู่แล้วนี่ คุณใจร้ายแม้แต่กับตัวเอง”

“ฉันมีเหตุผลที่ต้องทำอย่างนั้น”

“เหตุผลอะไร คุณยังตัดสิทธาไม่ได้ใช่ไหม”

ไม่ใช่เพียงเพราะเธอมีสิทธา แต่เขาก็ยังมีสมรัก แล้วจะยังมีใครอื่นอีกบ้างเธอไม่อาจรู้ได้

“คุณส่งเช็คคืนมาทำไม ไม่รู้หรือว่าผมไม่ได้ต้องการมัน”

“ฉันส่งคืนไปเพื่อยืนยันความตั้งใจว่าฉันขอซื้อแหวนนั้นคืนคะ ไม่ใช่เอาตัวเองเข้าแลกอย่างที่คุณเคยเสนอ”

“เอมมี...ไม่เอาหนา.....” น้ำเสียงชายหนุ่มอ่อนปอลบโยน “ผมรู้ว่าคุณไม่ใช่คนอย่างนั้น”

“ฉันไม่ต้องการข้อผูกพัน” เสียงเธออ่อน “ต่อไปข้างหน้าไม่ว่าฉันจะตัดสินใจอย่างไร ฉันไม่ยากให้คุณมาว่าฉันได้...”

อีกฝ่ายหันมามองขมึ้มๆ “แปลว่าคุณไม่คิดจะคืนแหวนหมั้นใช่ไหม”

เธอนิ่ง เสียงขมึ้มถามอย่างคาดคั้น “เป็นอย่างนั้นใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ... มันไม่ง่ายที่จะถอนหมั้น ฉันเคยบอกแล้วว่า จะเป็นการง่ายกว่าถ้าจะเลิกกับคุณ”

เสียงถามสะท้อน “แม้กระทั่งตอนนี้หรือ”

“ค่ะ...”

“แต่ว่าเราเป็นของกันและกันแล้วนะ”

“แล้วสมรักล่ะคะ ไม่ได้เป็นของกันและกันกับคุณหรือหรือ” เสียงถามสะท้อน เธอกำลังจะร้องไห้อีกครั้ง เธอเกลียดตัวเองที่ช่างอ่อนแอ “คุณชลิต ถ้าคุณจะพูดคำๆ นี้ จะต้องมีผู้หญิงเข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวอีกไม่รู้ว่าเป็นใคร.....”

เสียงของเธอขาดหายไป เธอหันหน้าหนีไปกรีดหน้าตาทั้ง

“เอมมี...” เสียงเรียกอ่อนวิงวอน “ทำไมคุณไม่ยอมเข้าใจ ผมไม่มีผู้หญิงอื่นๆ อีกแล้ว และผมรักคุณ ผมไม่ได้รักสมรัก”

“แต่เขารักคุณ หวังคุณนะคะ.... คุณบอกว่าไม่ได้รักเขา แล้วคุณจะทำอย่างไรกับเขาคะ ถ้าฉันถอนหมั้นมาอยู่กับคุณ คุณจะลบสมรักทิ้งเหมือนอย่างที่คุณเคยทำกับผู้หญิงอื่นๆ มาแล้วได้จริงๆ หรือ แล้วฉันจะแน่ใจได้ยังไงว่า สักวันหนึ่งข้างหน้า ฉันจะไม่โดนอย่างนั้นเข้าบ้าง”

ดวงตาคมเข้มนิ่งมองเธอ เขาได้แต่รำพึงอย่างอ่อนใจ

“ผมจะทำยังไงดีคุณถึงจะเข้าใจ”

ชายหนุ่มเลี้ยวรถเข้าไปจอดในลานจอดรถของร้านอาหารใหญ่หรู พาหญิงสาวเดินไปในท่ามกลางกลุ่มโต๊ะเก้าอี้และผู้คนด้วยที่ท่าประคับประคองเอาใจ ใครก็ตามที่ได้เห็น อาจเดาได้ในความผูกพันระหว่างคนทั้งสอง

รวมทั้งวิชาด้วย

เขาเห็นเพื่อนชายตั้งแต่เพิ่งจะก้าวเข้ามา เขาสะกิดประพิมให้มอง พอเห็นที่ท่าของเพื่อนแล้วก็ลงความเห็นทันทีว่า

“คนนี้กระมัง ยอดชีวิตของนายชลิต”

“ฮือ... คงไม่ใช่มัง” ประพิมว่า เธออ้วนอู้อัยขึ้นกว่าเดิมเนื่องจากครรภ์แก่มาแล้ว “คุณชลิตใกล้ชิดผู้หญิงออกมามากมายทำไมจะมาเจาะจงคนนี้ ดูซิคะวิช ฉันไม่เห็นทำไมเจ้าหล่อนจะมีอะไรดีเลยดูยังกับเพิ่งจะลุกออกมาจากที่นอนอย่างนั้นแหละ”

วิชาหัวเราะหึๆ และเมื่อเพื่อนชายเดินใกล้เข้ามาจนได้ระยะ เขาก็ยกมือขึ้นโบกเรียก

“นายลิต... เฮ้ นายลิต”

ชลิตหันมา ครั้นเห็นว่าเป็นใครก็ยิ้มกว้าง “ไอ้วิช.....!”

เขาตั้งเอมอมรรให้หยุดเดิน “นั่นเพื่อนของผม”

เอมอมรร ล้ำปากใจที่จะทักทาย รู้สึกว่าตัวเองดูไม่ได้ ไม่ว่าจะ เป็นหน้าตาหรือเสื้อผ้า เธอแต่งชุดอยู่กับบ้านอยู่แท้ๆ เมื่อชิลิตพานั่งรถออกมา ช้าหน้าตาขึงเฟิงผ่านการร้องไห้มาอีกด้วย

“ไปเถอะ” เขาจับแขนเธอจะพาให้เดินตาม

“แต่ฉันดูไม่ได้เลยนี่คะ”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า คุณสวยเสมอสำหรับผม”

เขาพูดยิ้มๆ หลับตาให้

เธอจึงเดินตามไปแต่โดยดี.....

ห้องนอนใหญ่สะอาดเอี่ยม ตกแต่งประดับประดาหรูหรา เป็นห้องพักของโรงแรมชั้นหนึ่งในกรุงเทพมหานคร นิยมใช้มันเป็นที่พัก

เขาครั้งหนึ่งครั้งนอนอยู่บนเตียงกว้างปูผ้าสวยสะอาด รองหลังไว้ด้วยหมอนหลายใบซ้อนกัน เขาสวมกางเกงแต่ปล่อยให้ลำตัวท่อนบนเปลือยเปล่า คุณอรอนงค์เฟิงจะออกจากห้องน้ำ นั่งแต่งหน้าอยู่หน้ากระจก เธอไม่ชอบปล่อยให้หน้าตาทรุดโทรม จะแต่งจะเติมสีสันทิ้งดงามอยู่เสมอ

ฝ่ายชายมองเธอด้วยดวงตาเจือยิ้ม แผงความนึกคิดที่ไม่มีใครอ่านออก เธอมองจากกระจกหัวเราะเขินๆ

“มองอะไรคะ มองอยู่นั้นแหละ”

“มองคนสวย”

“แก่แล้วนะคะ ไม่ใช่สาวๆ”

“นั่นซี อยากรู้จั่งว่าตอนสาวๆ คุณน่ารักแค่ไหน”

เธอรู้สึกเหมือนถูกทำร้าย เขาน่าจะพูดว่า ถึงจะแก่แต่ก็ยังคงสวยไม่แพ้สาวๆ มากกว่า

“ปานนี้แล้วจะมาพูดอย่างนั้นทำไมคะ ยังไงๆ ก็กลับไปสาวอย่างเก่าไม่ได้”

ร่างผอมสูงลูกม้ายืนอยู่ข้างหลัง ก้มหน้าลงมาจนชิด เธอรู้สึกอึดอัดใจ เธอยังแต่งหน้าไม่เสร็จและไม่อยากให้เขาเห็นริ้วรอยที่เกิดขึ้นตามวัย

“ถึงไม่สาวแต่ก็ยังคงสวย...”

.....เอมนะ เหมือนคุณมากเทียวนะ”

เธอไม่เข้าใจว่าเขาเอ่ยถึงลูกสาวทำไม

“เขาเหมือนพ่อด้วยคะ แต่พ่อดีตาย ใครๆ ก็เลยเหมาเอาว่าเหมือนแม่ ไม่ดีหรอกคะ เคยได้ยินเขาพูดกันว่าผู้หญิงเหมือนแม่มักจะอาภัพ”

“อย่าไปเชื่อ คนสวยจะอาภัพได้ยังไง ใครเห็นใครก็ชอบ” สีหน้าเขาเจือยิ้ม ดวงตาฉายแววประหลาด “แม้แต่ผมยังชอบเลย”

คุณอรอนงค์ชะงัก มองอย่างไม่เข้าใจ

“อะไรนะคะ”

บางครั้งเขาก็นึกรำคาญความซื่อของเธอ พูดชัดถ้อยชัดคำ “ผมชอบลูกสาวคุณ”

“ก็.....” สีหน้าท่าทีของเขาทำให้เธองุนงง “เขาสวยนี่คะ ใครๆ ก็ชอบ”

“แต่ว่าผมชอบมากกว่านั้น”

คุณอรอนงค์ยั้งงุนงง อีกฝ่ายมองเธอยิ้มๆ อย่างไม่เกรง เน้นเสียงพูดชัดถ้อยชัดคำ

“ผมต้องการเอม..!”

เธอปล่อยดินสอเขียนคิ้วหล่นจากมือ มองเขาอย่างงงงัน สมอมินชาทำอะไรไม่ถูก เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะถูกหยามหยันด้วยท่าทีที่ปลอดโปร่งเยือกเย็นปานนั้น และมันกะทันหันจนคาดคิดไม่ถึงจริงๆ

“คุณพูดเล่นใช่ไหมคะ.....”

“ผมพูดจริง” อีกฝ่ายยืนยันด้วยสีหน้าเกลื่อนยิ้ม

เธอผุดลุกขึ้นยืนพูดไม่ออกได้แต่เดินหนี ฝ่ายชายตามง้อยิ้มๆ

“อย่าโกรธนะ คุณแม่หวงลูกสาว” แต่ว่าเขาก็ยังยืนยันว่า “ผมไม่ได้พูดเล่น”

เธอรู้สึกเสียใจอย่างที่สุด หหมดแรงจะได้เถียง

“แต่มันจะเป็นไปได้ยังไง.....”

“ทำไมจะเป็นไปไม่ได้ หัวใจผมมีหลายห้อง ผมรักผู้หญิงมากกว่าหนึ่งคนเสมอ”

“แต่เอมยังเด็ก...”

“ไม่เด็กเกินกว่าที่จะมีผัวได้นี่”

แต่ละคำที่เขาพูด จ้วงลงตรงจุดมุ่งหมายบาดลึกจนคุณอรอนงค์ ตกตะลึงพริ้งเพริดครั้งแล้วครั้งเล่า ในช่วงเวลาที่ใกล้ขีดสนิทสนมกัน มีอยู่บ้างหรอกที่เขาพูดจาแบบขวานผ่าซาก บ้างมีแง่มุมเจ็บแสบ แต่ว่าเขาไม่เคยรู้สึกกระคายโสตประสาทเท่านี้มาก่อนเลย

เธอรู้สึกเหมือนเพิ่งจะถูกตบหน้าซ้ำ ๆ โดยผู้ชายที่เธอรักใคร่และไว้วางใจ เธอเคยตายใจว่าเขาได้ถูกมัดไว้ด้วยเสน่ห์ของเธอตลอดมา

“ขอยืมลูกสาวมาคุยแก้เหงาบ้างเถอะนะครับ”

“ไม่...ไม่ได้ จะทำได้ยังไง...เป็นไปไม่ได้”

“ไม่เห็นจะยากเลย”

“ฉันไม่ยอม” เธอทั้งโกรธและเสียใจ “ฉันยอมไม่ได้”

“แนใจหรือ” อีกฝ่ายถามยิ้ม ๆ สีหน้าเป็นต่อเติมที่ “อย่าลืมนะว่าคุณโอนบ้านมาให้ผมแล้วนะ ทำตัวให้ดีๆ แล้วผมจะไม่ทวง ไม่ถาม จะปล่อยให้คุณกับลูก ๆ ได้อยู่ที่นั่นตลอดไป”

“คุณ...” คุณอรอนงค์เสียงสั่น น้ำตาลลลตา “คุณเลวมาก”

เขายกไหล่ ยิ้มรับอย่างไม่หวั่นไหว

“ผมยอมรับ... ถ้าผมไม่เลวคงยืนอยู่ที่จุดนี้ไม่ได้ ทุกวันนี้ผมประสบความสำเร็จอย่างมากจริงไหม ผมมีเงินมีทอง มีเกียรติยศชื่อเสียง แม้กระทั่งผู้หญิง ผมก็ได้ทุกคนที่ผมอยากจะได้”

เธอร้องไห้อย่างเสียใจ เธอได้โอนบ้านให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาไปแล้วจริงๆ ด้วยความคิดสั้นๆ ง่ายๆ ที่เป็นนิสัยของเธอ นิยมให้เงินเธอจำนวนหนึ่ง มากพอที่จะใช้หนี้ธนาคาร และยังเหลือพอที่จะให้เอมอมรนำไปไถ่แหวนหมั้นคืนจากชลิท และยังมีเก็บไว้ในบัญชีธนาคาร ซึ่งเธอได้ใช้จ่ายมันอย่างสนุกมืออยู่ในทุกวันนี้

เธอไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะมีปัญหา คิดอยู่แต่ว่าเขาให้ด้วยความรักใคร่หลงใหล เขาเคยให้เงินเธอครั้งละมากๆ ไม่เช่นนั้นก็เป็นของขวัญราคาแพง เช่นเครื่องประดับอัญมณีมีค่า ในครั้งนี้เธอรับเงินก้อนใหญ่จากเขามา และโอนกรรมสิทธิ์บ้านและที่ดินให้ไป คิดวางใจว่าอย่างไรเสียก็คงจะได้อาศัยอยู่ไปตลอด แล้วในวันหนึ่ง เขาก็คงจะคืนกรรมสิทธิ์กลับมาให้เธอเหมือนอย่างเดิม

เขาทำให้เธอเข้าใจอย่างนั้น

นิยมมองเธออย่างปลอดโปร่ง ก็น่าอยู่หรอกที่เธอจะต้องร้องไห้ เขาเองก็รู้ตัวดีว่าได้ปลิ้นปล้อนกะล่อนหลอกให้เธอเข้าใจผิด และเขาก็ทำลงไปด้วยเจตนา โดยไม่คำนึงถึงมโนธรรมเลยแม้แต่น้อย

เขาเป็นอย่างนี้มานานแล้ว ช่วยไม่ได้ที่เธอเพิ่งจะได้รู้ว่าเขามีเซ่เทพบุตร

เขาเป็นชาตานต่างหาก

คุณอรอนงค์เซ็ดน้ำตา “ฉันจะยอมได้อย่างไร เอมกำลังรอคู่มั่นอยู่ อีกไม่ช้าเขาก็จะกลับมาแต่งงานกัน”

“ไม่ต้องกังวลไป ผมจะไม่ทำให้ลูกสาวคุณบอบช้ำนักหรอก และถ้าคู่มั่นเขากลับมา ผมก็จะปล่อยเขากลับไปหาคู่มั่น ไม่มีพันธะผูกพันอะไรจริงๆ”

“แล้วยังไงต่อล่ะคะ ที่นี้คุณก็จะหันมาหยาบคายอะอีกคนหนึ่งใช่ไหม” เธอพูดอย่างชอกช้ำ เจ็บปวดหัวใจเป็นที่สุด

มือเรียวยาวของคนที่ไม่เคยผ่านงานหนักลู่ปล้ำหลังไหลบ่าบางของอีกฝ่ายเหมือนปลอบโยน

“โอ้ คุณก็ช่างพูดออกมาได้ ผมจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร”

คุณอรอนงค์หมดความเชื่อถือเสียแล้ว เธอเอาแต่ร้องไห้

“ยายเอมไม่ยอมแน่นอน แล้วฉันก็ทนบอกลูกไม่ได้ด้วย”

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ลูกรักคุณออกจะตาย” เขาเกลี้ยกล่อม

เธอปิดหน้าสะอึกสะอื้น “ฉันจะทนได้อย่างไร... ลูกจิตใจสะอาด ออกอย่างนั้น”

“ก็ไม่แนะนี่นะ เขาอาจจะเคย...กับคู่มั่นมาก่อน” สีหน้าของเขาเครียดขึ้นเมื่อพูดต่อ “แล้วตอนนี้ ผมก็ไม่ไว้ใจนายชลิทเลยจริงๆ”

“คุณนะจิตใจสกปรก” เธอคำพลาจร้องไห้ “เลวบัดซบที่สุด ตั้งแต่ฉันเคยพบมา....”

เขายิ้ม ลู่ปล้ำหลังไหลของเธอ “จะ...คุณจะทำว่าผมยังงี้ก็ได้ จะโกรธจะเกลียด จะสาปแช่งก็ได้อีกเหมือนกัน ขออย่างเดียว อย่าขัดใจผมก็แล้วกันนะจ๊ะ”

แล้วมือที่ลูบไล้ก็ลงน้ำหนักกดแรงขึ้น น้ำเสียงเครียดเมื่อเน้นถ้อยคำขู่เขิน

“ผมไม่ชอบให้ใครขัดใจ

เข้าใจไหมครับ คุณอรที่รัก”